

Sygn. akt I C 2156/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Kamila Starosta

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. A.**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I.zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda P. A. kwotę 5.898,32 zł (pięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 kwietnia 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 5.529,32 zł (pięć tysięcy pięćset dwadzieścia dziewięć złotych trzydzieści dwa grosze).

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 370,77 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. zwrócić powodowi od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 20,31 zł (dwadzieścia złotych trzydzieści jeden złotych) z tytułu nadpłaty w zaliczce na poczet wydatków.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2156/14

UZASADNIENIE

Powód P. A. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 13.873,37 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 marca 2012r. do dnia zapłaty oraz kwoty 369 zł tytułem zwrotu kosztów kalkulacji naprawy. Nadto o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu zgłoszonego roszczenia powód podniósł, iż w dniu 12 marca 2012r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której stanowiący jego własność samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Wyjaśnił, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego ustalił wysokość należnego powodowi odszkodowania na kwotę 5.570,68 zł i taką kwotę wypłacił. Powód nie zgadzając się z decyzją pozwanego zwrócili się do rzeczoznawcy techniki samochodowej, który oszacował wartość koniecznych prac naprawczych w jego pojeździe na kwotę 19.444,05 zł. W ocenie powoda pozwany

pozostaje wobec niego zobowiązany do zapłaty świadczenia odszkodowawczego w dochodzonej kwocie (19.444,05 zł – 5.570,68 zł). Nadto podniesiono, iż celowym i koniecznym było poniesienie kosztów prywatnej opinii, która pozwoliła powodowi na ustalenie rzeczywistej wartości poniesionej szkody i zweryfikowania kosztorysu, sporządzonego przez ubezpieczyciela(k.2-6).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 kwietnia 2014r. (k. 27) Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciwem z dnia 17 kwietnia 2014r. (k. 31-34) pozwany zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu potwierdził, iż na skutek opisanej w pozwie kolizji doszło do uszkodzenia pojazdu powoda, a okoliczności faktyczne kolizji pozostają co do zasady niesporne między stronami. Zasadnicza kwestia dotyczy wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda, a w jego ocenie kalkulacja naprawy została sporządzona w systemie eksperckim i uwzględniono w niej wszystkie uszkodzenia, które można było stwierdzić w oparciu o przeprowadzone oględziny uszkodzonego pojazdu powoda. Zakwestionował również roszczenie o zwrot kosztów opinii wydanej na wniosek powoda, jest to dokument prywatny, na którego wydanie pozwany nie wyraził zgody, w związku z czym powód sporządził tę opinię na własny koszt i ryzyko. Odniósł się także do roszczenia w zakresie odsetek, wskazał, iż kwestionuje termin początkowy naliczania odsetek ustawowych określonych w pozwie, bowiem spełnił świadczenie w terminie.

Na rozprawie w dniu 21 lipca 2017r. (k.186-187) pełnomocnik powoda podtrzymał pozew w całości oraz oświadczył, iż pozwany zaniżył wysokość odszkodowania, co wynika z opinii biegłego, która nie budzi żadnych wątpliwości co do swojej zasadności. Konsekwencją tego zniżenia było to, że powód sprzedał pojazd za kwotę znacząco niższą. Biegły potwierdził, że wynika to z prowizorycznych napraw, a powód naprawiając samochód w sposób należyty, mógłby uzyskać kwotę wyższą, nawet wyższą od kwoty wskazanej w opinii biegłego, bowiem pojazd miał bardzo niski przebieg, na co wskazują również zeznania powoda złożone w dniu dzisiejszym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2012r. w S. na ul. (...) miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powoda P. A. samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...), który wówczas prowadził jego syn K. A.. Sprawcą był kierujący samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...). Sprawca przedmiotowego zdarzenia legitymował się obowiązującą w tym dniu umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

W dniu 14 marca 2012r. zgłoszona została szkoda komunikacyjna w pojeździe ubezpieczycielowi sprawcy kolizji. W toku postępowania likwidacyjnego towarzystwo ubezpieczeń przeprowadziło oględziny uszkodzonego pojazdu, a następnie w dniu 25 marca 2012r. sporządziło kalkulację kosztów jego naprawy. Na tej podstawie oszacowało koszt usunięcia uszkodzeń na kwotę 5.570,68 zł.

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2012r. pozwany ustalił wysokość odszkodowania z tytułu zaistniałej szkody komunikacyjnej na kwotę 5.570,68 zł.

Dowód:

-zgłoszenie szkody znajdujące się w aktach szkody (...) k.10-12,

- dokumentacja zdjęciowa w aktach szkody (...) k.1-7,

- potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego w aktach szkody (...) k.8v-9,

- oświadczenia w aktach szkody (...) k.13-14,
- kalkulacja naprawy w aktach szkody (...) k.22-25,k.9-15,
- oświadczenie z 26.03.2012r. w aktach szkody (...) k.37-37v,
- decyzja z 10.04.2012r. w aktach szkody (...) k.42,k.8,
- zeznania świadka J. S. k.65-67,
- zeznania powoda P. A. k.67-68.

Powód P. A. nie zgadzając się ze stanowiskiem ubezpieczyciela zwrócili się do (...) o sporządzenie kalkulacji koniecznych kosztów naprawy jego pojazdu. Powołany rzeczoznawca w kalkulacji naprawy nr 06 03 2012 z dnia 28 marca 2014 roku określił koszt przedmiotowej naprawy na kwotę 19.444,05 zł brutto. Z tytułu kosztów niniejszej opinii powód zapłacił kwotę 369 zł.

W dniu 31 maja 2012r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 14.242,37 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania tytułem pełnej kompensaty kosztów naprawy pojazdu. Zostało ono doręczone pozwanemu w dniu 31 maja 2012r.

W dniu 19 stycznia 2013r. powód zbył przedmiotowy pojazd po dokonaniu prowizorycznej jego naprawy, która nie przywróciła go do stanu sprzed kolizji za kwotę 21.700 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy z 28.03.2012r. w aktach szkody (...) k.29v-32
- k.17-20,
- faktura z 28.03.2012r. k.21,
- zeznania powoda P. A. k.67-68, k.185,
- wezwanie do zapłaty z 29.05.2012r. w aktach szkody (...) k.40v-41,
- umowa sprzedaży z 19.01.2013r. k.71,k.90.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody wymagało przeprowadzenia prac naprawczych, których wartość w marcu 2012r. wynosiła 15.654,58 zł brutto. Suma ta uwzględnia koszt użycia oryginalnych części zamiennych oraz średnie stawki za jedną roboczogodzinę prac naprawczych obowiązujące wówczas na terenie S. w odpowiednio wyposażonych zakładach naprawczych, tj. 105 zł za prace mechaniczne i blacharskie oraz 115 zł za prace lakiernicze. Dla tego modelu pojazdu i dla ustalonego zakresu naprawy, w okresie powstania szkody nie były dostępne części alternatywne. Wartość rynkowa pojazdu na dzień 12 marca 2012r. wynosiła 32.800 zł, zaś w stanie uszkodzonym – 22.600 zł.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego M. M. z dnia 11.04.2017r. wraz z kalkulacją naprawy k. 130-145
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. M. z dnia 21.07.2017r. k. 185-186.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne jedynie w części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Oceny prawnej zgłoszonego w sprawie roszczenia należało przy tym dokonywać przy uwzględnieniu art. 415 k.c., stosownie do którego kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

W niniejszej sprawie niespornym pozostawało, że pozwany zawarł ze sprawcą kolizji z dnia 12 marca 2012r. umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strony nie wiodły w sprawie sporu co do tego, że wskazana umowa obowiązywała w dacie powstania szkody w pojeździe powoda. Pozwany nie kwestionował okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia pojazdu, ani też nie negował, że zaistnienie kolizji z dnia 12 marca 2012r. kreowało jego odpowiedzialność gwarancyjną wobec powoda za majątkowe skutki tego zdarzenia.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył natomiast wysokości szkody i wiązał się z odmiennymi ustaleniami stron, co do wysokości koniecznych kosztów naprawy pojazdu. Strony prezentowały w tym zakresie odmienne stanowiska, powołując się na wykonane na ich zlecenie kalkulacje kosztów naprawy.

Wyceny te nie mogły być jednak uznane za podstawę dokonywanych przez sąd ustaleń faktycznych z uwagi na fakt, iż twierdzenia stron w tym zakresie były sprzeczne. Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932).

Podstawowe znaczenie dla ustalenia zakresu uszkodzeń powstałych w samochodzie powoda oraz kosztów usunięcia powyższych uszkodzeń miał więc w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej M. M. (2). Biegły ustalił, że koszt naprawy pojazdu powoda przy użyciu oryginalnych części zamiennych i przy zastosowaniu średnich obowiązujących na terenie regionu stawek za prace naprawcze w dostatecznie dobrze wyposażonych zakładach naprawczych wyniósłby 15.654,58 zł. Nadto, z opinii wynikało, iż wartość rynkowa pojazdu powoda sprzed zaistnienia kolizji odpowiadała kwocie 32.800 zł.

W tym miejscu należy zauważyć, że powód nie dokonywał całkowitej naprawy uszkodzonego pojazdu z uwagi na wysokość uzyskanych środków od ubezpieczyciela i w toku niniejszego postępowania sprzedał samochód w takim stanie za kwotę 21.700 zł. Powyższa okoliczność pozostawała zasadniczo niesporna, a zarazem została udokumentowana przedłożoną przez powoda umową sprzedaży zawartą w formie pisemnej. Okoliczność ta miała natomiast kluczowe znaczenie dla dokonanych w sprawie ustaleń, co do wysokości zaistniałej u powoda szkody.

Zgodnie bowiem z art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Kompensacyjny charakter odszkodowania przesądza o tym, że uzyskane przez poszkodowanego świadczenie nie może być źródłem jego wzbogacenia, a zatem nie może być wyższe od poniesionego uszczerbku. Rozmiar szkody określa bowiem różnica między obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak SN m.in. w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1957 r., 2 CR 304/57, OSN 1958 nr III, poz. 76, uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 22 listopada 1963 r., III PO 31/63, OSNCP 1964 nr 7-8, poz. 128; uchwale z dnia 3 stycznia 1967 r., III PZP 38/66, OSNCP 1967 nr 3, poz. 49; uchwale z dnia 31 maja 1994 r., III CZP 68/94, Wokanda 1994 nr 7, s. 9; uchwale z dnia 15 października 2008 r., II PZP 10/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 112). Ustalenie wysokości szkody, a tym samym należnego poszkodowanemu odszkodowania, musi uwzględniać okoliczności konkretnego stanu faktycznego. W realiach niniejszej sprawy powód sprzedał samochód w stanie częściowej naprawy, a zatem naprawa tego pojazdu przez powoda nie jest już możliwa. Okoliczność ta przy tym stanowi nie tylko o niemożności restytucji naturalnej tego samochodu, ale też przesądza, iż uszczerbek w majątku powoda, pozostający w normalnym związku z kolizją z 12 marca 2012r., stanowi różnica pomiędzy kwotą jaką powód uzyskał z tytułu ceny sprzedaży tego pojazdu, a ceną jaką powód mogłby z niego uzyskać, gdyby do uszkodzenia jego pojazdu nie doszło (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt, I ACa 350/14, LEX nr 1659126). Przedmiotowa różnica w okolicznościach niniejszej sprawy wynosiła 11.100 zł (32.800 zł – 21.700 zł). Podkreślenia wymaga, iż strona powodowa jedynie kwestionowała ustalenia biegłego dotyczących wartości rynkowej pojazdu powodów w stanie nieuszkodzonym. Biegły odniósł się do tej kwestii w ustnej opinii na rozprawie w dniu 21 lipca 2017r. i podtrzymał swoje stanowisko, uszczegółowiając jedynie swoją ocenę w tym zakresie. Strona powodowa nie wniosła dalszych zastrzeżeń. Ostatecznie więc sąd uznał opinie biegłego za przekonujące, uznając, iż sformułowane przezeń wnioski były wyczerpujące i logicznie uzasadnione. Opinia zaś została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Natomiast zastrzeżenia strony pozwanej miały znaczenie drugorzędne z uwagi na okoliczność, iż powód sprzedał uszkodzony pojazd nie przywracając go do stanu sprzed kolizji, po częściowej naprawie.

Bazując zatem na niespornych okolicznościach powstania szkody oraz sprzedaży pojazdu, jak i opiniach biegłego sądowego, należało przyjąć, iż pozwane towarzystwo ubezpieczeń pozostaje zobowiązane wobec powoda do świadczenia odszkodowawczego za uszczerbek wywołany uszkodzeniem jego pojazdu co do dochodzonej z tego tytułu kwoty 5.529,32 zł (11.100 – 5.570,68 zł).

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż żądanie powoda obejmowało również kwotę 369 zł tytułem kosztów prywatnej opinii z dnia 28 marca 2012r.

Przy tym żądanie zwrotu kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy nie budziło wątpliwości co do swojej zasady. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004r., III CZP 924/04 zajął stanowisko, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Sama kalkulacja umożliwiła powodowi ustalenie, iż naprawienie uszkodzeń powstałych w jego pojeździe będzie bardziej kosztowne, niż to które wyliczył pozwany. Przez to poniesienie tego wydatku pozostawało w związku przyczynowym z zaistnieniem przedmiotowej kolizji drogowej, jako element kosztów usunięcia zaistniałej szkody. Kwota ta zaś została doliczona do kwoty 5.529,32 i stanowiła łączną kwotę 5.898,32 zł żądania, które sąd uznał za uzasadnione. Stąd orzeczono jak w pkt I wyroku i oddalenie powództwa w pozostałej części jak w pkt II wyroku.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z

art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Orzekając w powyższym zakresie sąd miał przy tym na uwadze zakres żądania powoda domagającego się odsetek od dnia 25 marca 2012r. Zgłoszenie szkody przez powoda miało miejsce w dniu 14 marca 2012r. Tym samym sąd zasądził odsetki od zasądzonej należności 5.529,32 (zgodnie z żądaniem pozwu, nie obejmującym odsetek ustawowych od kwoty 369 zł) począwszy od dnia 14 kwietnia 2012r., tj. z upływem 30 – dniowego terminu, o którym mowa powyżej. W pozostałej części żądanie odsetkowe nie zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 100 zd.1 k.p.c. , ten ostatni stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód dochodził zapłaty kwoty 14.242,37 zł tytułem należności głównej, a jego roszczenie zostało uwzględnione co do kwoty 5.898,32 zł. Tym samym wygrał on spór w 41,4 %. Na poniesione przez stronę powodową koszty składały się: opłata od pozwu w kwocie 713 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U z 2013 r., poz. 490 ze zm.), a także wykorzystana zaliczka na poczet kosztów dowodu z opinii biegłego w wysokości 1.179,69 zł t.j. łączna kwota 4.292,69 zł. Natomiast na poniesione przez stronę pozwaną koszty składały się jedynie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Tym samym powodowi należał się zwrot kosztów procesu w kwocie 1.777,17 zł (41,4 % z kwoty 4.292,69 zł) a pozwanego w kwocie 1.406,40 zł (58,6 % z kwoty 2.400 zł). Stąd orzeczenie jak w pkt III wyroku na rzecz powoda, co do zapłaty przez pozwanego kwoty 370,77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (1.777,17 zł - 1.406,40 zł).

W pkt VI wyroku działając na podstawie art. 84 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) nakazano zwrócić od Skarb Państwa – Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz powoda kwotę 20,31 zł tytułem nadpłaty w zaliczce na poczet kosztów opinii biegłego, uiszczonej w kwocie 1.200 zł, a wydatkowanej w kwocie 1.179,69 zł.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2156/14

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. strony, składającej wniosek o sporządzenie uzasadnienia
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Anita Wolska